

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

kgl. Teater, at der kommer Liebhaber, de, der er interesseret i noget bestemt; der skal være noget for alle. Jeg mener, at lige så vel som Herninghallerne eksisterer, skal de, der er interesseret i Det kgl. Teater, også kunne finde stedet. Den oplevelse skal de have at komme en aften, hvor de oplever, at væggene bliver luft og loftet himmel.

Nå ja, Det kgl. Teater, det kan siges på mange måder – det har vi oplevet i dag – forlorent eller naturligt, foragteligt eller begejstret, misundeligt eller venligt. Teatret indbyder dertil, og ingen skal tro at kende dets fremtid, som vil blive og bør blive meget anderledes, når det skal bestå. Men ingen kan benægte, at det, alle mangler til trods, i mere end 200 år har været et fast holdpunkt og tradition og fornyelse og underholdning og leg og kamp og mening. Det fyldte sin rolle i det samfund, hvor det var. Det var også derfor, Kjeld Abell i sit jubilæumsspil kunne lade viceværten sige, at her er ingenting, kun malet lærred og lidt krydsfinér, men tanken er ikke ligne, være det sagen følt af digterne, genfødt af os, lagt til rette midt her på scenegulvet som et bål, men gnisten, der skal fænge, kommer udefra – fra publikum; de tusind øjne, de tusind sind får fuglen Fønix til at stige mod himlen i et flammehav. Sådan er det, sådan skal det være, det er teatrets mening, også på Kongens Nytorv, det er på den måde, ringene spredes i vandet.

Forespørgeren (Kirsten Jacobsen) (FP):

Formålet med min forespørgsel var jo for åbent tæppe at få en debat om Det kgl. Teaters forhold. Det har vi fået, og det er jeg glad for. Det var også et formål at skabe klaring og simpelt hen at få partierne her i folketinget til at markere, hvor de stod med hensyn til teatrets fortsatte drift. Det har vi også fået, ganske vist ikke på den måde, som jeg helst så, men det er demokratiets spilleregler. Ministeren kan altså nu konstatere, at han har et flertal for at lave ombygninger af den art, som han har skitseret her i sin redegørelse i dag. Det må da i hvert fald medføre, at teatrets personale og ledelse kan gå hjem her fra folketinget noget mere trygge, end de kom her i morges, og så har vi da i hvert fald opnået noget.

Når jeg har givet udtryk for, at jeg synes og fremskridtspartiet havde den opfattelse, at man ikke skal give offentlig støtte til teaterdrift, så er det naturligvis udtryk for en principiel hold-

ning. Det er altså nu bevist, at man i folketinget har en anden holdning, og det må vi bare acceptere. Jeg er bare glad for, at man nu klart har markeret, hvor man står.

Jeg vil da godt her sige, at det ikke er på baggrund af de aktuelle forhold, jeg har fået denne principielle opfattelse, den har jeg haft altid. Jeg har også gennemgået Det kgl. Teaters bygninger, og jeg vil gerne herfra sige, at der ikke er noget luksus derovre, og medarbejderne er underkastet nogle bygningsmæssige forhold, som arbejderne på B & W ville have strejket over for længe siden. Det vil jeg gerne indrømme, jeg har set det. Men det ændrer bare ikke den principielle opfattelse, som jeg og mit parti har, at man ikke bør yde offentlig støtte til drift af Det kgl. Teater.

Fru Nathalie Lind stillede mig et konkret spørgsmål og citerede noget, jeg havde udtalt til pressen i anledning af nogle spørgsmål, jeg havde stillet til ministeren. Det er rigtigt, at jeg har udtalt, at jeg personligt gerne så Det kgl. Teater bevaret som nationalscene. Det er et synspunkt, som jeg har plæderet for i min gruppe, men én stemme mod 22 eller 23 andre – lidt afhængig af, hvor mange man har været – har ikke kunnet give udslaget, og jeg har altså loyalt bøjet mig for den indstilling, man har haft i gruppen. Jeg vil bare stadig væk have lov til at sige, at jeg ærligt talt synes, det var rart, hvis man kunne bevare denne scene som nationalteater. Det vil jeg også godt indrømme her, det synes jeg altså.

Når man her fra talerstolen har tilkendegivet meget stor sympati for kunsten og for teatrets fortsatte eksistens, så var det meget rart, hvis venstre og de konservative også havde haft noget at have sympatien i. Da de kom til pengekassen, så blev låget jo lukket, i hvert fald foreløbig. Jeg synes, det er en holdning, der er meget nem at have, hvis man ikke vil betale for den.

Når jeg har stillet forespørgslen, inden dette rationaliseringsarbejde kom i gang, så skyldes det, at jeg ikke tror på, at dette rationaliseringsfirma kan fremkomme med væsentlige ændringer i teatrets budget. Lad os sige, at det bliver 5 eller 7 mill. kr. i højden, men det var jo ikke det, det drejede sig om. Det var 100 eller 110 mill. kr., og det har vi fået klarhed over. Jeg vil naturligvis stadig væk plædere for, at det er for meget, men folketinget har nu givet udtryk for det modsatte, og det er demokrati, det må vi bøje os for.